

באמרו: "מה זה מסוכן? כל עבודה מישראלית מסוכנת. סייר זה מסוכן, קצין זה מסוכן, אבל עבודה שיותר שוטרים נמצאו ברדיפות אחרי כנופיות מזוינות, אחרי הפגנות אלימות ובהפתעת פורצים באמצע עבודתם, מחבלנים בעבודתם." כשנשאל פעם מהם מכשירי העבודה הם עיקריים שלו, השיב: "אני עובד עם 14 מכשירים: שתי אווניים כדי להאזין לרעשים, שתי עיניים כדי לראות מה אתה עושה, ועשר אצבעות להרגיש את המיטען. מה שאצבע מסוגלת להרגיש — מברג לא יוכל אף פעם."

החבלן המצייר

את אשתו, רחל, לא שיכנעו נימור קיו של אלברט. המתח הבלתי-פוסק, ההיעדרויות התכופות, העבודה הבלתי-פוסקת במשך כל שעות היממה, הסיכון העצום והאפשרות לעשות טעות או להגיע כמה דקות מאוחר מדי ולהתפוצץ יחד עם המיטען, הפחידו אותה והיא לחצה עליו שיפרוש. "מה יש, לא עשית מספיק? אין עוד חבלנים?" שאלה. אבל אלברט לא השתכנע. "יש לי אהבה שנייה — התפקיד שלי במיטרה. מזה בא כל הסיפוק שלי, אז אל תדרשו ממני לנטוש." היה עונה לבני-מיטרה.

את רחל הכיר ביפו, שם התגוררה בי גיבעת-עלייה. הם נישאו לפני 12 שנים, ומחוסר אמצעים חיו כמה שנים אצל הוריהם, "לאלברט לא היה או בית", מספרת רחל. "בעצם, אף פעם לא היה לו בית. הצבא המיטרה היו הבית שלו." כעבור כמה שנים קיבל הזוג הצעיר

הקצין שהימר על חייו

"הבן טועה רק פעם אחת" קובעת אימרה צבאית ידועה. אין עבורו פעם שנייה. תפקידו לא נותן לו צ'אנס נוסף. המפקח אלברט אלקרט לא עשה טעות כזו בכל הקאריירה הארוכה שלו כחבלן מיטרה. הוא נותר שלם בגופו, ובכל זאת חרב עליו עולמו בשבוע שעבר. אלברט (38) היה בחופשה שנתית וביילה עם מישפחתו בבריכת-השהייה באמצע הר שבוע שעבר. כאשר שבה המישפחה הבייתה הפתיעו אותה אורחים בלתי-צפויים. ארבי עה שוטרים התדפקו על הדלת, וכידם צווחו: "אלברט היה המום, אבל לא התנגד." בבקשה, תחפשו איפה שאתם רוצים אמר להם, לדיברי אשתו רחל. במשך שלוש שעות הם הפכו כל פינה בדירה הקטנה, ובתום החיפוש הודיעו לאלברט שעליו להתלוות אליהם לחקירה. ללא אומר יצא, והותיר בבית את אשתו המודאגת ושלוש בנותיו הקטנות. למחרת הן ראו אותו מעל עמודי העיתונים, כשהוא מסתתר מתחת לספסל ניידת המיטרה בדרך לבית-המיטען.

שני חדרים עלובים ביפו

"ות'י הווילדה שלנו" אמרה רחל אלקרט במרירות שעה שפתחה את דלת הדרה העלובה בת שני החדרים, שבה מתגוררת משפחת אלקרט בבית-הדרות המזוהה ברחוב שיבטי ישראל ב"יפו. בכניסה — הטלפון, הקשר המתמיד של החבלן המיטרה עם המוקד, ולידו אפודת המגן וקסת הפלדה, מוכנות ליפעולה. 24 שעות ביממה, שיבעה ימים בשבוע היה אלברט בכוננות. כל מיטען חשוד, שקת, תיק או חפץ בלתי-מוזהה היו מקפצים אותו. במשך חמש השנים שבהן שימש כחבלן המחוזי של תל-אביב לא היה כמעט פיגוע או ניסיון-חבלה שבהם לא נכח. מאחרי ההודעה הלא-קבועה היבשה והשיגרית של קריין החדשות "מיטען חבלה נתגלה ופורק... לא היו נפגעים..." עמדה תמיד דמותו של אלברט.

בחדר האמבטיה קטן-המידות רחצה רחל את בתה התינוקת בת השנה וחצי, בתוך גיגית מתכת ישנה שמשמשת לכביסה. "ככה רוחצים את בתו של מפקח במיטרה ישראל", אמרה בזעם. "ככה התעשרנו על חשבון המיטרה!" המשיכה: "מישהו פעם התעניין מה זה להיות חבלן במיטרה? מה? מישהו התעניין איזה חיים יש לנו? למישהו היה איכפת שבעלי סיכן את חייו בשביל אורחים אחרים יום יום, בלי חשבון, בלי שעות, בלי חיי מישפחה? מי עשיו פתאום מכירים, עכשיו יודעים רק זה אלברט, כששמו אותו להיות קורבן.

"אלברט מעולם לא התלונן, מעולם לא חשב רגע כשהיו מזעיקים אותו. לא היתה

המפקח אלברט אלקרט בבעולה (למעלה) ומחח לסכסל הניידת השבוע

את דירתו הנוכחית, השייכת למיטרה. כשנולדו שלוש הבנות (שהגדולה בהן היא כיום בת תשע) הפכו תחיים בבית הצר בלתי-ניסבלים. רחל יצאה לעבוד כמפשלת באולם-שמחות, אך גם עם שתי המשכורות חיו בבלות. "אני עבדתי והוא עבד, ועד היום אין לנו כלום משלנו", היא קובלת. "אפילו דירה משלנו אין לנו. אם אלברט היה עוזב את המיטרה, מצבנו היה מש-תנה מומן."

לפני חמש שנים נפצע החבלן המחוזי הקודם, מפקח גיסיס ששון, שעה שפירק מעטפת-נפץ שהגישה מאוסטרליה, ואלברט ירש את מקומו. בשעותיו הפנויות של אלברט היה לו תחביב — הצור, במשך שעות היה יושב עם מיכחול וצביע-שמן ומעלה גופים פסי-טוראלים על הבד. הוא צייר בצבעים עליי זים בדויק הויפך ממה שראו עיניו במיטרת תפקידו. במקום גוויות מרוטשות — מידבר ושיירות גמלים, כבשים רועות בדרום, ובמקום מיטעני דינמיט — ים, שקיעה וספינה באופק. על הקיר, בינות לתמונות הגוף מעשהי ידיו, תלויה תמונה גדולה: אלברט אלקרט בכיגדי ה"עבודה" שלו, עם אפודת-המגן ו"הקסדה. האם ישוב ללבוש אותם?"

עופר קוק

בן ארבע שנים. בהיותו בן תשע הגיע לישראל יחד עם אחיו, במיסגרת עליית הנוער. הוא נשלח לקיבוץ נגבה בדרום, שם גדל והתחנך. בגיל 17 התגייס לצה"ל ומאו למעשה לא פשט את המדים, הוא שירת ביחידה קרבית כחבלן, השתחרר בתום שירותו כדי לשוב וללבוש את מדי מיטרה-הגבול. במיטרה-הגבול עסק בפעילות מיטרה-הגבול עבר קורס חבלנים גדודיים וסיים אותו בהצטיינות, ומאו היה לחבלן. מאוחר יותר עבר למיטרת תל-אביב, באותו תפקיד. הוא סיים קורס מ"קי חבלה של המיטרה וגם הפעם קיבל תעודה המעידה שהיה החניך המצטיין בקורס. אלברט היה חבלן מעולה, וכשהיה מופיע במקום שבו אירע פיגוע היו הנוכחים נושמים לרווחה.

כשנשאל פעם אם הוא מפקח או חושש לגורלו, השיב: "אני תמיד אומר לילדים שלי: אדם שאומר לכם שאין בו פחד — הוא בן-אדם שקרן ביותר! בטח, ברגע שאני הולך לגלות נקודה במיטען יש אצלי דפיקות מסוימות בלב. סוף כל סוף גם החיים שלי הם חיי אדם." גם העבודה שעמיתו, קצין-החבלה המחוזי בירושלים התרסק שעה שפירק מיטען ממולכד, לא ירתה מעוררת. אך בכל זאת נהג להתנחם,

לנו מעולם שבת שלמה שבילינו ביחד איתו, לא חג, לא מסיבה ולא בילוי. בכל מקום שהולכים צריכים להיות בקשר, לדווח איפה נמצאים. לא היה לו יום אחד של מנוחה. עשרות קריאות ביום, מאות קריאות בשבוע, באמצע הלילה, בשעת סעודת ליל-שישי, חולה או רציני ואז היה לוקח מונק אל הציד המוכן ליד הדלת, שם עליו הכל ורץ אל הגיפס, לא קרה שאמר, אני לא יכול, אני חולה."

"תמיד רצה להיות הראשון, לפקה לדי-אוג שלא יעשו שגיאות, היה קם אפילו עם חום מהמיטה ורץ למקום האירוע. לפעמים היתה זו קריאת שווא ואז היה חוזר מהר, אבל לפעמים זה היה רציני ואז היה לוקח שעות או אפילו ימים עד שחזר, ואנחנו תמיד במתח, חיים בעצבים, הילדות גם כן נדבקו במתח. מגיל קטן הן כבר ידעו מה זה פצצה ומה זה רימון ממולכד, זה מה ששמעו בבית, אבל עכשיו, איפה? הכל נשכח. אלברט הוא הגנב."

14 מכשירי עבודה

אלברט נולד בקובלנקה שבמארוקו משם עקרה מישפחתו לצרפת כשהיה